

Száll a versem a Kárpát-medencében , lesz benne mély egónia de az sem kizárt, hogy utópia. Századoknak véres kardja sérti szívem, vágja, zúzza. Otthontemető a vidék, minden lakója otromba kém-növendék. Szeretnék közéjük vágni, magas oktávval kikiáltani:

Miért vagytok oly ostobák?

Kik otthagytok az iskolát? S a pénz, a hírnév felemészt, ember, ne a tárcádba, a szívedbe nézz.

Miért kell megemlítenem az odavesztett erényem, hogy jobb voltam, mint ti valaha, de idővel bólogattam én is: Aha.

Beálltam a tekergő sorba, de sírni fogok ha eljön az utolsó óra. Mert kém-növendék lettem. Felemésztve, égő, dübörgő szívemmel kikiáltok: Minek álltok? Mit néztek és mire vártok? Hova lett a hazátok? Mit értetek és mit nem? Hol van az ami egykor Budapesten, a feltörekvő eszmék idejében.

Eltemettetek Otthontemetőbe. Odavesztett testem hóje. Bár hajt a vágy, a kéredző világ, mégis érzem, hogy soha nem leszek ki voltam: énem.

Bekebelezett egy utcai árus s a tévében a megannyi mágus. Megvásárolt egy internet szolgáltató s én megvásároltam, mindent, ami jó. Hová tűnt, hová lett a vasalt ingű rendes gyerek? Mikor lehetek önmagam, anélkül, hogy vérezne agyam attól, hogy bocsánatot kérek a paptól, hogy nem vagyok ilyen meg amolyan.

A Kém-növendék sok kis barátom elhitette velem egy napon, hogy hibáim sora végtelen, sorsom tökéletlen és bevégezhetetlen. S elhitették, hogy semmi sem jó, mi én vagyok s ismét üvöltök: Ó. Ki fel nem ismer jövőt, múltat, az nem értheti kém-növendék voltomat. Az nem értheti, hogy nem szeretek olyan lenni, mint a többi agyalágyult, kinek agyában bizarr értelmetlen dolgok sora tárult, hanem egyetlen akarok lenni és különleges én, kivételes és egyszerű egyén. Megfizethető és rá nem beszélhető, érthető és megérinthető, hamisíthatatlan és nem a Made in China.

Keretes szerkezetet akartok? Megkapjátok. Versem úgysem utópiába hanyatlott, hanem egóniába.